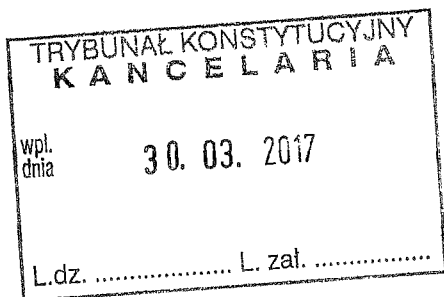

ODPIS

Zgierz, dnia 24 marca 2017 r.

Trybunał Konstytucyjny
Al. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżąca:

H N

reprezentowana na podstawie
udzielenego pełnomocnictwa przez:
Adw. Martę Jaskułowską
/adres kancelarii w stopce/
Nr wpisu na listę adwokatów: 841

PISMO

uzupełnienie braków formalnych skargi konstytucyjnej

W wykonaniu zobowiązania Trybunału, poniżej uzupełniam braki formalne skargi konstytucyjnej.

- I. Precyzuję, iż** na podstawie art. 79 w zw. z art. 188 pkt 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o stwierdzenie, że:
- art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 26 marca 1982 r. o scalaniu i wymianie gruntów (Dz.U. 2014.700 t.j.) w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości stosowania do wzruszenia decyzji ostatecznych przepisu **art. 158 § 2** Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. 2016.23 t.j.), jeżeli od dnia, w którym decyzja o zatwierdzeniu projektu scalenia lub wymiany gruntów stała się ostateczna minęło 5 lat, jest niezgodny z art. 21 ust. 2, art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 1, 2 i 3, art. 77 ust. 1 i 2, w zw. z art. 2, 7, 21 ust. 1, 31 ust. 3 i 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
  - art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 26 marca 1982 r. o scalaniu i wymianie gruntów (Dz.U. 2014.700 t.j.) rozumiany w ten sposób, że nie przewiduje możliwości stosowania do wzruszenia decyzji ostatecznych przepisu **art. 158 § 2** Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. 2016.23 t.j.), jeżeli od dnia, w którym decyzja o zatwierdzeniu projektu scalenia lub wymiany gruntów stała się ostateczna minęło 5 lat, jest niezgodny z art. 21 ust. 2, art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 1, 2 i 3

art. 77 ust. 1 i 2, w zw. z art. 2, 7, 21 ust. 1, 31 ust. 3 i 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Jednocześnie cofam skargę w pozostałym zakresie.

- II.** W związku z cofnięciem skargi co do żądania stwierdzenia, że art. 33 ust. 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów – w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości stosowania (bądź jest rozumiany w ten sposób, że wyłącza stosowanie) art. 157 §1, art. 157 § 2, 158 § 1, 159 § 1, 159 § 2 K.p.a. do postępowań dotyczących wzruszenia decyzji ostatecznych o zatwierdzeniu projektu scalania gruntów jest niezgodny z powołanymi wzorcami kontroli, pełnomocnik skarżącej odstąpił od wyjaśnienia, w jaki sposób przepis będący przedmiotem kontroli narusza prawa podmiotowe skarżącej.
- III.** **W wykonaniu zobowiązania Trybunału do precyzyjnego wyjaśnienia, w jaki sposób art. 33 ust. 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości stosowania (bądź jest rozumiany w ten sposób, że wyłącza stosowanie) art. 158 § 2 k.p.a. do postępowań dotyczących wzruszenia decyzji ostatecznych o zatwierdzeniu projektu scalenia gruntów – narusza prawa podmiotowe skarżącej wynikające z wzorców kontroli przywołanych w skardze, wskazuje, co następuje.**

Przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, stanowiące wzorce kontroli w niniejszej sprawie, nadają ich adresatom prawa podmiotowe, jak również wprowadzają mechanizmy mające zapewnić ochronę tych praw.

Z art. 64 ust. 1 Konstytucji wynikają prawa podmiotowe: własność, inne prawa majątkowe, dziedziczenie.

Przepisy art. 64 ust. 2 i 21 ust. 1 Konstytucji zakładają, że Rzeczpospolita Polska ma zapewnić ochronę tych praw i że ochrona ta winna być równa dla wszystkich.

Przepis art. 64 ust.3 Konstytucji konkretyzuje, że ograniczenie własności może nastąpić w drodze aktu prawnego rangi ustawowej, w sposób nie naruszający istoty prawa własności.

Z kolei z przepisu art. 21 ust. 2 Konstytucji wynikają przesłanki wywłaszczenia, pozbawienia własności: może ono nastąpić jedynie na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem.

Aby zapewnić ochronę ww. nabytych praw majątkowych, Konstytucja przepisem art. 2 wprowadza zasadę demokratycznego państwa prawnego, z której wywodzimy zasadę poprawnej legislacji – precyzyjnej, nie budzącej wątpliwości interpretacyjnych, zgodnej z Konstytucją. Dobre prawo zapewnia ochronę praw podmiotowych jednostek.

Do naruszenia praw podmiotowych jednostek może dojść poprzez błędne zastosowanie prawa. Kontrolę aktów lub czynności kształtujących sytuację prawną lub faktyczną podmiotu praw i wolności zapewnia art. 45 ust. 1 Konstytucji. Gwarantuje on zachowanie praw podmiotowych jednostki.

Prawo do ochrony prawnej i sądowej jest tak istotne, że osobny przepis – art. 77 ust. 2 Konstytucji – wprowadza zakaz zamykania, aktami prawnymi rangi ustawowej, drogi sądowej dochodzenia wolności i praw.

System ochrony prawnej praw podmiotowych dopełniony jest przepisem art. 77 ust. 1 Konstytucji, dającym prawo do wynagrodzenia szkody, jeżeli powstała wskutek niezgodnego z prawem działania władzy publicznej.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, że poprzednikowi prawnemu skarżącej przysługiwało prawo podmiotowe – prawo własności nieruchomości. Z chwilą, kiedy wydana została decyzja o scaleniu gruntów, powstało po stronie właściciela M S roszczenie o stwierdzenie nieważności decyzji. Decyzja wydana została z rażącym naruszeniem prawa, do scalenia doszło bowiem bez zgody właściciela zabudowanej nieruchomości. Skarżącej, przed wprowadzeniem przepisu będącego przedmiotem kontroli, przysługiwało roszczenie o charakterze majątkowym – o stwierdzenie nieważności decyzji. Skorzystałaby z tego uprawnienia, gdyby na tamtym etapie wiedziała, że istnieją dwie księgi wieczyste i że decyzją o scaleniu gruntów M S został pozbawiony własności nieruchomości. Z punktu widzenia prawa konstytucyjnego przysługiwało jej podmiotowe prawo własności, rozumiane na gruncie art. 21 ust. 1 i 2 Konstytucji szeroko – również jako inne prawo o charakterze majątkowym. Niewątpliwie, prawo żądania stwierdzenia nieważności decyzji, które doprowadziłoby do odzyskania własności nieruchomości, stanowiło uprawnienie o charakterze majątkowym.

W ocenie skarżącej, gdyby chcieć ograniczyć uprawnienie skarżącej w czasie, o 5 lat, należałoby to uczynić – zgodnie z art. 64 ust. 3 Konstytucji, w ustawie i w sposób, który nie naruszy istoty prawa własności jej przysługującego. W niniejszym przypadku decyzja wydana została w dniu września 1976 r., pięcioletni okres od momentu, kiedy stała się ostateczna, upłynął w 1981 r., natomiast przepis wprowadzono w dniu 16 października

2013 r. Zgodnie z przepisem będącym przedmiotem kontroli, do postępowań dotyczących wzruszenia decyzji ostatecznych, nie stosuje się art. 145-145b oraz art. 154-156 Kodeksu postępowania administracyjnego, jeżeli od dnia, w którym decyzja o zatwierdzeniu projektu scalenia lub wymiany gruntów stała się ostateczna, upłynęło 5 lat. Faktycznie zatem z dniem 16 października 2013 r. ustawodawca, ograniczając w czasie możliwość wszczęcia postępowania dotyczącego wzruszenia decyzji scaleniowej, odjął skarżącej to prawo całkowicie. A ponieważ ograniczenie prawa miało w istocie – z uwagi na to, że pięcioletni termin wprowadzony ustawą upłynął na długo przed jej wejściem w życie - charakter jego pozbawienia, zadziałać winien mechanizm ochronny z art. 21 ust. 2 Konstytucji.

Gdyby chcieć odjąć skarżącej prawo majątkowe w sposób zgodny z Konstytucją, musiałyby to nastąpić na cel publiczny i za słusznym odszkodowaniem. W ocenie skarżącej naruszono jej prawo podmiotowe do wyłączenia za słusznym odszkodowaniem. M S utracił, bez swej wiedzy, prawo własności nieruchomości, następnie, kiedy skarżąca, jego następczyni prawna, dowiedziała się o tym fakcie, okazało się, że nie ma środka prawnego, który pozwalałby jej na otrzymanie jakiegokolwiek odszkodowania. Ani jej poprzednik prawny, ani ona, nie otrzymali żadnego ekwiwalentu za utracony grunt. Interpretacja art. 33 ust. 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów, przyjęta przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, a następnie Sądy administracyjne, wyłączająca zastosowanie art. 158 § 2 k.p.a. w sprawie skarżącej, zamknęła jej drogę do ustalenia prawidłowości wydania decyzji scaleniowej, a następnie – w przypadku stwierdzenia jej nieprawidłowości – do dochodzenia odszkodowania. Art. 21 ust. 2 Konstytucji stanowi o prawie podmiotowym do słusznego odszkodowania, od którego nie można aktem prawnym rangi ustawowej wprowadzić odstępstwa. W ocenie skarżącej, gdyby interpretacja przepisu art. 33 ust. 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów stosowana przez Sądy i organy administracji zakładała możliwość stosowania procedury kontrolnej z art. 158 § 2 k.p.a., wymagania art. 21 ust. 2 Konstytucji byłyby spełnione.

Z punktu widzenia opisanych wcześniej mechanizmów ochrony prawa własności i innych praw majątkowych, przepis art. 33 ust. 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów winien, w ocenie skarżącej, wprost dopuszczać możliwość odpowiedniego stosowania art. 158 § 2 k.p.a. Jego obecna treść narusza zasadę poprawnej legislacji, wywodzoną z zasady demokratycznego państwa prawnego. Z uwagi na krótki okres obowiązywania przepisu będącego przedmiotem kontroli orzecznictwo do niego jest ubogie. Wszystkie orzeczenia dotyczące możliwości stosowania art. 158 § 2 k.p.a. do postępowań dotyczących wzruszenia decyzji ostatecznych o zatwierdzeniu scalania gruntów, które zostały opublikowane na stronie internetowej

Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz w systemach informacji prawnej, zostały powołane w skardze konstytucyjnej. Z powyższych orzeczeń wynika, że interpretacja art. 33 ust. 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów przyjmowana przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz sądy administracyjne jest jednolita, zbieżna z interpretacją prezentowaną w orzeczeniach załączonych do skargi. Jednocześnie jednak, w ślad za argumentacją powołaną w skardze konstytucyjnej, wypada podkreślić, że z treści uzasadnienia projektu ustawy wprowadzającej ten przepis nie sposób – w ocenie skarżącej – wyciągnąć wniosku, że intencją ustawodawcy jest zamknięcie stronom drogi do stwierdzenia wydania decyzji z naruszeniem prawa, a jedynie odebranie im możliwości eliminacji z obrotu prawnego decyzji w drodze stwierdzenia ich nieważności. Ostatecznie, w ocenie skarżącej, wykładnia językowa tego przepisu przemawia za przyjęciem, że skoro w art. 33 ust. 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów wyłączono wprost stosowanie art. 145-145b oraz art. 154-156, *a contrario* należy przyjąć, że art. 158 § 2 k.p.a. może być stosowany. Podsumowując, pomimo jednolitej interpretacji przepisu przyjmowanej przez organy administracji i sądy administracyjne, może być on interpretowany dwojako. Nie należy tracić z pola widzenia sposobu rozumienia przepisu przez przeciętnie wykształconego obywatela Rzeczypospolitej Polskiej, który nie ma dostępu do systemów informacji prawnej ani wiedzy o treści najnowszych orzeczeń sądów administracyjnych. W ocenie skarżącej przepis winien być tak skonstruowany, aby był on możliwy do zrozumienia, po jego przeczytaniu, nie tylko dla prawnika, lecz również dla przeciętnego obywatela.

System ochrony prawnej praw podmiotowych, jak wskazano na wstępie, uzupełnia prawo do sądu wywodzone z art. 45 ust. 1 Konstytucji, rozumiane jako prawo do ochrony prawnej – kontroli działania organów władzy publicznej z punktu widzenia ochrony jednostki przed arbitralnością. W przypadku postępowań administracyjnych rolę mechanizmów ochrony prawnej pełnią między innymi art. 156 § 1 i 158 § 2 K.p.a. W niniejszym przypadku o prawach skarżącej nie rozstrzygnięto merytorycznie. Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi zamknął jej drogę do merytorycznego rozpoznania sprawy, odmawiając postanowieniem z dnia 15 maja 2014 r. stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, jak również – postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r. – utrzymując decyzję w mocy. Postanowieniami tymi odmówiono również uwzględnienia alternatywnego żądania skarżącej stwierdzenia wydania decyzji z naruszeniem prawa. Wadliwa decyzja Prezydenta Miasta Łódź zatwierdzająca projekt scalenia gruntów z dnia 15 września 1976 r. nie została zatem poddana żadnej kontroli, a droga do przeprowadzenia takiej kontroli została skarżącej zamknięta – zarówno przez ustawodawcę poprzez wydanie nieprecyzyjnego przepisu, jak również przez organy administracji i sądy administracyjne, poprzez przyjęcie zaskarżonej

interpretacji przepisu. Zamknięcie drogi do takiej kontroli jest sprzeczne z art. 77 ust. 2 Konstytucji.

Ostatecznie należy wskazać, iż w przypadku, gdy skutek niezgodnego z prawem działania władzy publicznej powstała szkoda, poszkodowany jest uprawniony do żądania jej naprawienia (art. 77 ust. 1 Konstytucji). Przepis ten wprowadza zatem prawo podmiotowe do odszkodowania za szkodę powstałą przy wykonywaniu władzy publicznej. Jednocześnie przepis ten nie przewiduje wyjątków, w których dopuszczalne jest ograniczenie czy wyłączenie możliwości żądania odszkodowania. Procedura cywilna i administracyjna, aby zapewnić realizację tego uprawnienia, wprowadziły przepisy precyzujące, jakie warunki należy spełnić, aby móc ubiegać się o odszkodowanie. Warunkiem uzyskania odszkodowania jest uzyskanie prejudykatu – orzeczenia, z którego wynikać będzie, że doszło do niezgodnego z prawem działania władzy publicznej. Zgodnie z art. 417¹ § 2 Kodeksu cywilnego, jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem. Na gruncie postępowania administracyjnego funkcję prejudykatu pełni decyzja o stwierdzeniu niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, z art. 158 § 2 k.p.a. Odebranie skarżącej możliwości ustalenia, czy decyzja odbierająca jej prawo majątkowe była zgodna z prawem, sprawiło, że nie ma możliwości spełnić przesłanki z art. 417¹ § 2 Kodeksu cywilnego, niezbędnej do ubiegania się o odszkodowanie.

Podsumowując, art. 33 ust. 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów – w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości stosowania (bądź jest rozumiany w ten sposób, że wyłącza stosowanie) art. 158 § 2 k.p.a. do postępowań dotyczących wzruszenia decyzji ostatecznych o zatwierdzeniu projektu scalania gruntów – narusza wymienione powyżej prawa podmiotowe, w sposób wyjaśniony powyżej. Dotyczy to zarówno szeroko pojętego prawa własności, jak również uprawnień wynikających z wzorców kontroli nadanych w celu ochrony prawa własności: prawa do ochrony praw majątkowych, prawa do wywłaszczenia za słusznym odszkodowaniem, prawa do poprawnej legislacji, prawa do ochrony prawnej/ sądowej, zakazu zamykania drogi sądowej, prawa do odszkodowania za szkodę przy wykonywaniu władzy publicznej.

IV. W wykonaniu zobowiązania Trybunału do wyjaśnienia, czy kwestionowany art. 33 ust.2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów – w ocenie skarżącej – prowadzi do rozbieżności interpretacyjnych, czy też podlega jednolitej wykładni sądów i

organów oraz wskazania orzeczeń na poparcie tezy o jednolitej wykładni, wskazuję, co następuje.

W ocenie skarżącej przepis będący przedmiotem kontroli może prowadzić do rozbieżności interpretacyjnych, mimo że (nielicznie prezentowane) stanowisko judykatury jest jednolite. Argumentacja na poparcie powyższej tezy zawarta została w części na stronie 4-5 niniejszego pisma, w rozważaniach nad naruszeniem zasady poprawnej legislacji.

Zgodnie z wypracowanym przez judykaturę stanowiskiem, w związku z brzmieniem art. 33 ust. 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów, jeżeli od dnia, w którym decyzja o scaleniu lub wymianie gruntu stała się ostateczna upłynęło 5 lat, niedopuszczalnym jest dochodzenie stwierdzenia nieważności tej decyzji, ani też żądanie stwierdzenia wydania decyzji z naruszeniem prawa w trybie art. 158 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego.

Dla przykładu należy podać wydany w niniejszej sprawie wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia października 2016 r., oddalający skargę kasacyjną, w uzasadnieniu którego stwierdzono, iż wykładnia art. 33 § 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów jest oczywista i nie przewiduje możliwości dochodzenia ustalenia wydania decyzji z naruszeniem prawa. Tożsame orzeczenie zapadło w sprawie II OSK 429/15 Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 listopada 2016 roku.

W ślad za wypracowanym orzecznictwem, według wiedzy skarżącej w unitarny sposób wypowiadają się organy administracji, o czym może świadczyć treść odpowiedzi Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z maja 2014 r., w uzasadnieniu którego omyłkowo pozostawiono nazwisko innej osoby. Należy zatem wnioskować, iż treści owej odpowiedzi była powielana, a co za tym idzie stosowana jest powszechnie w zbliżonych stanach faktycznych.

Należy przy tym podkreślić, iż z uwagi na okoliczność, iż obowiązująca treść artykułu została nadana ustawą z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o scalaniu i wymianie gruntów (Dz.U. 2013.1157) i obowiązuje od 16 października 2016 roku, nie dysponujemy bogatym zbiorem orzecznictwa, literatury czy też aktów administracyjnych w tym zakresie. Wobec powyższego pomimo dokonania dogłębnej analizy orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz systemów informacji prawniczej, nie jest możliwym przedstawienie większej ilości orzeczeń na potwierdzenie jednolitości obowiązującego orzecznictwa.

Jednocześnie należy zauważyć, iż w ocenie skarżącej treść przedmiotowego przepisu może prowadzić do rozbieżności w jego interpretacji.

Art. 33 ust. 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów stanowi: do postępowań dotyczących wzruszenia decyzji ostatecznych, nie stosuje się art. 145 – 145b oraz art. 154 – 156 Kodeksu postępowania administracyjnego, jeżeli od dnia, w którym decyzja o zatwierdzeniu projektu scalenia lub wymiany gruntów stała się ostateczna, upłynęło 5 lat.

Literalne brzmienie tego przepisu wskazuje, iż niedopuszczalnym jest wzruszenie, t.j. unieważnienie decyzji w drodze procedury administracyjnej, po upływie 5 lat od uprawomocnienia się decyzji o scaleniu lub wymianie gruntów. Ustawodawca w art. 33 ust 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów nie wyłączył natomiast wprost możliwości stosowania art. 158 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, który stanowi: Jeżeli nie można stwierdzić nieważności decyzji na skutek okoliczności, o których mowa w art. 156 § 2 K.p.a., organ administracji publicznej ograniczy się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazania okoliczności, z powodu których nie stwierdził nieważności decyzji.

Należy podkreślić, iż w ocenie skarżącej art. 158 § 2 K.p.a. i jego stosowanie nie stoi w sprzeczności z brzmieniem art. 33 ust 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów, nie prowadzi bowiem do wzruszenia decyzji w tym przedmiocie, a jedynie prowadzi do stwierdzenia jej niezgodności z prawem, co otwiera osobie skarżącej drogę do dochodzenia odszkodowania za skutki jakie wywołała decyzja wydana z naruszeniem obowiązującego stanu prawnego.

Warto podkreślić, iż art. 33 ust 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów nie wyłącza możliwości stosowania przepisów o nadzwyczajnych środkach wzruszania decyzji, a jedynie stanowi *lex specialis* w zakresie terminu, w jakim można stwierdzić jej nieważność.

Konstrukcja art. 156 Kodeksu postępowania administracyjnego wskazuje, że aby móc stwierdzić nieważność decyzji musi zajść jedna z przesłanek pozytywnych oraz nie zachodzić żadna z przesłanek negatywnych. Przesłanki pozytywne zawarte zostały w paragrafie 1 art. 156 k.p.a. i są to m.in. wydanie decyzji z rażącym naruszeniem prawa. Paragraf 2 tego przepisu wymienia natomiast przesłanki negatywne, m.in. upływ lat 10 od ogłoszenia lub doręczenia decyzji.

Organ stwierdza natomiast wydanie decyzji z naruszeniem prawa, na podstawie art. 158 § 2 k.p.a., gdy jednocześnie spełnione zostają przesłanki pozytywna i negatywna. Jedną z przesłanek negatywnych jest właśnie upływ terminu, po którym niedopuszczalnym staje się wydanie decyzji o stwierdzeniu nieważności decyzji dotkniętej jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1. Tymczasem w wyniku stwierdzenia wydania decyzji z naruszeniem

prawa, zaskarżona decyzja pozostaje w obrocie prawnym, stronie służy jedynie prawo do odszkodowania.¹

W ocenie skarżącej, skoro w samym K.p.a. przewidziano konstrukcję wyłączającą możliwość stosowania art. 156 § 1 z uwagi na upływ czasu, lecz jednocześnie wprowadzono – właśnie na wypadek upływu czasu – art. 158 § 2 K.p.a., argumentacja, że wyłączenie stosowania art. 156 § 1 K.p.a. przez przepis będący przedmiotem kontroli powoduje automatyczne wyłączenie stosowania art. 158 § 2 K.p.a. nie zasługuje na aprobatę.

W tym miejscu należy także podnieść, iż zgodnie z wykładnią celowościową art. 33 ust. 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów, celem tego przepisu jest zabezpieczenie pewności obrotu prawnego poprzez ograniczenie możliwości cofnięcia przekształceń własnościowych, które wystąpiły wskutek scalenia lub wymiany gruntów. Twierdzenie to potwierdza stanowisko rządu z dnia 21 lutego 2013 roku wyrażone odnośnie do uzasadnienia projektu ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o scalaniu i wymianie gruntów, na którą powołano się w skardze kasacyjnej. Nadrzędnym celem art. 33 ust 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów jest zatem wyeliminowanie stanu niepewności prawnej.

Podobny cel – zasada pewności obrotu prawnego –przyswiecała, jak się wydaje, ustawodawcy przy wprowadzaniu art. 156 § 2 k.p.a.. Jednocześnie jednak ustawodawca przewidział, właśnie dla sytuacji, w której ze względu na upływ czasu nie można żądać unieważnienia decyzji i przywrócić stanu poprzedniego – możliwość ustalenia wydania decyzji z naruszeniem prawa. Ustalenie to jest bowiem podstawą żądania odszkodowania za szkodę poniesioną wskutek wydania bezprawnej decyzji.

Konkludując, brzmienie art. 33 ust 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów - w ocenie skarżącej – może budzić rozbieżności interpretacyjne, przez co narusza w sposób rażący zasadę określoności regulacji prawnych i poprawnej legislacji. Zasada określoności regulacji prawnych wymaga, aby przepisy prawne były formułowane w sposób poprawny, precyzyjny i jasny (wyrok z 11 stycznia 2000 r., sygn. K. 7/99, OTK ZU nr 1/2000, poz. 2, s. 20). „Każdy przepis prawny winien być skonstruowany poprawnie z punktu widzenia językowego i logicznego – dopiero spełnienie tego warunku podstawowego pozwala na jego ocenę w aspekcie pozostałych kryteriów. Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw. Związana z

---

¹ Jaśkowska M., Wróbel A., Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.00.98.1071), LEX/el., 2016

jasnością precyzja przepisu winna przejawiać się w konkretności nakładanych obowiązków i przyznawanych praw tak, by ich treść była oczywista i pozwalała na wyegzekwowanie” (wyrok z 21 marca 2001 r., sygn. K 24/00, OTK ZU nr 3/2001, poz. 51, s. 312).

Kontynuując i rozwijając dotychczasowe orzecznictwo, Trybunał Konstytucyjny zwraca uwagę, że ocena zgodności przepisów prawa z zasadą określoności regulacji prawnych musi uwzględniać specyfikę poszczególnych gałęzi prawa, charakter adresatów ustanowionych norm prawnych, a także wagę praw jednostki i interesów, których dotyczy dana regulacja.

Art. 33 ust 2 ustawy o scalaniu i wymianie gruntów, w obecnym brzmieniu nie jest wystarczająco precyzyjny, przez co – w ocenie skarżącej – może prowadzić do rozbieżności interpretacyjnych. Owe rozbieżności skutkują naruszeniem praw podmiotowych wynikających bezpośrednio z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, wnoszę i wywodzę jak na wstępie.

Załącznik:

- 5 odpisów pisma z załącznikami

Marta Jaskułowska, adwokat